

מסורת הש"ס

א) עירובין זל. כמנות לא.
ב) עירובין וכמנות לא מזכר כן יעקב. ג) וילנא,
ד) עירובין זמא.
ה) מוסתא שבת פרק א, ו) לקמן ק"י.
עירובין ו. ויץ. כז. נט. זא,
ו) דף זד.
ח) ס"א לספרי,
ט) דף יא.
י) ויעי' חס' עירובין סו. ד"ה ומאן,
כז) ויל' ומל וכן העתיק הערוך ועי' מנחות סו.

הגהות הב"ח

א) גמ' ואחד המכניס אחד המושט ואחד הזורק כן עזאי.
ב) רש"י ד"ה אפי' רשות הרבים מרה"י לרה"י דרך צדי רה"י גזון חצר.
ג) ד"ה לא עירבו וכו' לחרס להחיק האדם מן העבירה שלל וילא:
ד) חוב' ד"ה המושט וכו' מדרך דלי לעין מוציא ס"ל לא ילקח וכו' וי"ל דלגן עזאי מוציא דרך ד"י:

לעיו רש"י

קנפני"א. ערבה. שדות.

מוסף רש"י

צדי רה"י. סמון לבנים, שטמון ללגן מן הבנים אבנים ומכשולים להחיק מוסך העגלות ומאונן חפופ ולפנים קרי צדי רה"י (בחובות זא). סריטא. דקך הילוך לגני חצר, ופלטיא. רחוב לשוקים (שנובין ו). ומבואות המפולשין. שומון לדגלי מדבר. דלג מילי דשנת ממשכן גמרין, ועגלות של לויים בחומת י"ו חמה אול, כדלמך צהורק (לקמן לטא שם זא). מי שיש לו צדיר מר"י חמה רחוב ומפולג מר' חלשין (שנובין ב). אדם עומד ע"י האסקופת נטל בר. ואפילו אסורא דרענן לופא שם זא). מי שיש לו שני בתים בר. לעיל חמה חייבי כנורא עליה פתח לבית עבשני צדי רה"י וכו' גשרים המפולשין לה"י, דמרי יהודה למטללי חומה מזה"י פי תקרה יורד וסותם, כפרק כל גנות העיר (עירובין זא). עומד ע"י כנרתא יתר על כן, אפילו איזולא פי תקרה, הילאן וילא שני מחותם מעליה, מחלת הבית מכאן ומחלת בית השני מכאן, כמי בתקנתא פורחא (שם ו).

רבינו הגנאל

ראמרי מירי דהוא אמוציא דרך צדי רשות הרבים, התם לאו אע"י דאי מנח ליה בצדי רה"י פטור, כי מפיך לה לרה"י חייב, הכא גמי כן. והוא דאית לההוא כותל שהוא צדי רה"י חיפופי, פי' אבנים יוצאות מן הקיר בזוים כדי שלא יחופו ויחככו בהבחות ובני אדם העוברים ובאין בקיר היהודסה, דאפילו ל"י אליעזר דאמר צדי רה"י כרה"י הן, היכא דאיכא חיפופי דברי הכל לאו כרה"י ניתו. א"י יוחנן מודה בן עזאי שהזורק מחנות לפלטיא דרך סטוי חייב, תניא גמי הכי אחד הזורק ואחד המושט ואחד מחנות לפלטיא דרך סטוי חייב, כן עזאי אומר המוציא ומתוכו לרה"י חייב: **אדם עומד על האסקופה נוטל מעני העומד בחוץ ונותן לו כו'.**
זה מקום פטור שהזכר למעלה שאינו חשוד רשות לעצמו

לפי שאינו רחצ ד' כדמפרש לקמן [מ:] וצטל אלל רה"י ואכל רשות הרבים: וצנצד שלא יעול כו'. דמוזול צאקסורי שבת כהתחלה לגרום הולאה מרה"י לרה"י וגזירה דילמא אתי לאקולי ולאפוקי להדיא מרה"י לרה"י: **פשמפ שסי רשויו.** פעמים שהית שמשת בצורת מרה"י ופעמים כרה"י ולקמיה מפרש לה צשילה כולה שמעתמא [ע.]: **היו זו רשום לעצמה.** אע"פ שהיא רה"י כדאמרין לעיל בגדר גבוה י' ורחצ ד' היא רשות צפני עצמה ואין מוציאין מן הבית לתוכה ולקמן [שס] מפרש טעמא: **בשני לדי רה"י.** זו כנגד זו:

מירי דהוא אמעציר חפץ צר"ה. יותר מד' אמות וכל כמה דלא מנח ליה פטור וכי אנהיה חייב ואע"ג דאיפסיק הילוכא ביני וביני: **מסתכל ד' לסוף ד'.** אמות מזומאמות: **לפולי עלמא מקום חיוב.** אס יטלהו חוץ לד' וינטהו כאן שהרי העצירו ד' שלמות: **אלדי**

מידי דהוה אמעביר חפץ ברה"ר התם לאו אע"ג דכמה דנקיט ליה ואזיל פטור כי מנח ל"י חייב ה"נ ל"ש מי דמי התם כל היכא דמנח ליה מקום חיוב הוא הכא אי מנח ליה בסטיו מקום פטור הוא אלא מירי דהוה אמעביר חפץ מתחלת ד' לסוף ד' התם לאו אע"ג דאי מנח ליה בתוך ד' אמות פטור כי מנח ליה בסוף ד' אמות חייב ה"נ ל"ש מי דמי התם לגבי דהאי גברא מקום פטור הוא לכ"ע מקום חיוב הוא הכא לכ"ע מקום פטור הוא אלא מירי דהוה אמוציא מרה"י לרה"ר דרך צדי רה"ר התם לאו אע"ג דאי מנח ליה אצדי רה"ר פטור וכי מנח ליה ברה"ר חייב ה"נ ל"ש מתקיקף לה רב פפא הניחא לרבנן ^ב דאמרי צדי רה"ר לאו ברה"ר דמי אלא לר' אליעזר ^ב (בן יעקב) דאמר צדי רה"ר ברה"ר דמי מאי איכא למימר א"ל רב אחא בריה דרב איקא אימור דשמעת לר"א ^ב (בן יעקב) דאמר צדי רה"ר ברה"ר דמי היכא דליכא חיפופי אבל היכא דאיכא חיפופי מי שמעת ליה הלכך להא דמאי ^ב א"ר יוחנן ומודה בן עזאי בזורק תניא גמי הכי "המוציא מחנות לפלטיא דרך סטוי חייב אחד המוציא ואחד המכנים ^ב ואחד הזורק ואחד המושיט בן עזאי אומר המוציא והמכנים פטור המושיט והזורק חייב: ^ב ת"ר ד' רשויות לשבת רה"י ורה"ר וכרמלית ומקום פטור ואיזו היא רה"י יחרין שהוא עמוק י' ורחב ד' וכן גדר שהוא גבוה י' ורחב ד' זו היא רה"י גמורה ואיזו היא רה"ר יסרטיא ופלטיא גמורה אין מוציאין מרה"י זו לרה"ר זו ואין מכניסין מרה"ר זו לרה"י זו ואם הוציא והכניס יבשונג חייב חמאת במזיד ענוש כרת ונסקל יאבל ים ובקעה ואיסמונית והכרמלית אינה לא ברה"ר ולא ברה"י וואין נושאין ונותנין בתוכה ואם נשא ונתן בתוכה פטור וואין מוציאין מתוכה לרה"ר ולא מרה"ר לתוכה ואין מכניסין מרה"י לתוכה ולא מתוכה לרה"י ואם הוציא והכניס פטור יחצרות של רבים ומבואות שאינן מפולשין עירבו מותרין לא עירבו אסורים אדם עומד על האסקופה נוטל מבע"ה ונותן לו נוטל מעני ונותן לו ובלבד שלא ישול מבעה"ב ונותן לעני מעני ונותן לבעה"ב ואם נטל ונתן שלשתן פטורים אחרים אומרים איסקופה משמשת ב' רשויות בזמן שהפתח פתוח כלפנים פתח געול כלחוץ ואם היתה איסקופה גבוהה י' ורחבה ד' ה"ז רשות לעצמה: אמר מר זו היא רה"י למעוטי מאי למעוטי הא דר' יהודה ודתני' יתר על כן א"ר יהודה מי שיש לו ב' בת' בשני צדי רה"ר עושה לחי

יציאות השבת פרק ראשון שבת

ו.

מירי דהוה אמעביר חפץ ברה"ה. ה"ל למנקט המוציא דליירי ציה לעיל א' דכל כמה דלא מנח ליה מיפטור אלא משום דבמר הכי נקט מעציר ^ב נקט ליה גמי השתא וככל עוני העברה צר"ה קאלמר: **התם כל היכא דמנח ליה מקום חיוב הוא.** ומוציא ומושיט ומעציר ד"א צר"ה דרך למעלה מי' דחייצ' אע"ג דלי הוה מנח ליה למעלה מי' פטור ^י מ"מ תחמיו צמקום שמהלך מקום חיוב הוא אכל סטוי הקרקע גמי מקום פטור הוא: **מירי דהוה אצדי ר"ה.** וא"ת מה פשוט לן יותר דרך לדי רה"ה מדרך סטוי וי"ל דדרך צית שיש לפניו דלדין וכן היה מסתמא צמשכן: **היכא דאיכא חיפופי בו.** ומימה צפ' כל גגות (עירובין זד. ושס) פריך' ולפלוג צלדי ר"ה דעלמא פירוש ואמאי פליגי צחצר שנפרעה"י ומשני אי הוי פליגי צעלמא ה"א כי פליגי רצנן עליה ה"מ היכא דליכא חיפופי אכל היכא דליכא חיפופי מורד קמ"ל משמע דר"א גמי פליג דצאליכא חיפופי וי"ל דה"ק קמ"ל דהיכא דליכא חיפופי דוקא פליגי אכל היכא דליכא חיפופי מודה רבי אליעזר ^ב אי גמי ההיא סוגיא כרצ פפא דהכא דלא מחלק:

המושיט והזורק חייב. וא"ת אמאי מודה צמושיט וזורק כיון דלא יליף דרך סטוי מדרך דדי לענין וי) מעציר דך סטוי מדרך צורק ומושיט וי"ל דלגן עזאי מעציר דרך לדי גמי פטור אע"ג דהיה צמשכן' משום דמהלך כעומד דמי אכל זורק ומושיט דרך סטוי יליף מזורק ומושיט דך דדי: **ארבע רשויות צשבת.** ק' לצשצ"א ליתני ה' רשויות דהא קרפף יומר מצית סאמסי שלא הוקף לדירה"א הזורק מרה"י לתוכו או איפכא חייב ואין מטלטלין צו אלא צד"א וי"ל דההיא רה"י גמור אלא לענין דאין מטלטלין צו אלא צד"א עשאוה"ב ככרמלית והרי ככר שנה רה"י וכרמלית ולהכי גמי לא תני חצר שלא עירצ' ^א: **ברמלית.** י' צירושלמי צריש צבת תני ר' חייא כרמל רך ^א (ומלא) ^י לא לא ולא יצא אלא צינומי ה"נ כרמלית אינו לא כרה"י ולא כר"ס: **יתר עץ בן א"ר יהודה.** הכי מיתני' צמוספתא פרק א' [ה"ע] דעירובין אחד חלון שצין צ' חלרות ואחד חלון שצין שני צמים כו' וגשרים ונפשות ור"ה מקורה מטלטלין תחמיו צשבת דצרי ר' יהודה יתר על כן א"ר יהודה כו' פירוש יתר ע"כ צשני צמים משני לדי ר"ה דאף על גז דליכא למימר פי תקרה יורד וסותם כמו צגשרים ונפשות ור"ה מקורה דרישא אפ"ה נושא ונותן צאמצע דקסצר ר"י צ' מחילות דאורי"י כדלמך צפ' כל גגות (עירובין זא). וא"ת אמאי לא מיימתי הכא מתני' דכל

דמוזול צאקסורי שבת כהתחלה לגרום הולאה מרה"י לרה"י וגזירה דילמא אתי לאקולי ולאפוקי להדיא מרה"י לרה"י: **פשמפ שסי רשויו.** פעמים שהית שמשת בצורת מרה"י ופעמים כרה"י ולקמיה מפרש לה צשילה כולה שמעתמא [ע.]: **היו זו רשום לעצמה.** אע"פ שהיא רה"י כדאמרין לעיל בגדר גבוה י' ורחצ ד' היא רשות צפני עצמה ואין מוציאין מן הבית לתוכה ולקמן [שס] מפרש טעמא: **בשני לדי רה"י.** זו כנגד זו: **לחי** לרה"ר ומרה"ר לתוכה פטור, ואמרין בגמ' ואיבעי תימה בצדי רה"ר קמיפלגי דר' אליעזר סבר צדי רה"ר כרה"ר דאמר, ורבנן סברי צדי רשות הרבים לאו כרה"ר דאמר.

עין מושפט נר מצוה

יד א מיי פ"ד מהל' שבת הלכה טו סמג לאון סה טוש"ע א"ח סי' שמו ספיק א:

יב ב מיי שם הלכה א וסמג שם טוש"ע א"ח סימן שמה ספיק א:

ג ב מיי שם טוש"ע שם שמו ספיק ז:

בא ד מיי שם טוש"ע שם טוש"ע ז:

בב ה מיי פ"א מהל' שבת הלכה ב:

בג ו מיי פ"ד שם הל' ו סמג שם טוש"ע א"ח סי' שמה ספיק ד:

בד ז מיי שם הל' יא וסמג שם טוש"ע א"ח סי' שמו ספיק ז:

בה ח מיי שם הלכה יג טוש"ע שם ספיק א:

בו ט מיי פ"א מהלכות עירובין הל' ה סמג עשין דרענן א טוש"ע א"ח סי' שש ספיק א וסי' שפו ספיק א:

בי ב מיי פ"ו מהל' שבת הלכה י סמג שם טוש"ע א"ח סי' שסד ספיק ב:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה התם כל היכא בו לפעלה בו' פטור. עין לקמן קפ"א ד"ה מ"ה וזולאו:

מוסף תוספות

א. מהאי טעמא גמי.
מוס' ה"לש. ב. מתחלת ארבע לסוף ארבע. מוס' ה"לש. ג. וא"ת וילמא מירי דהוה אמוציא וכו'. מוס' ה"לש. ד. לפי שכן דרך בני קהה. רשנ"א. ה. י"ל שאנה התם [והדרין. מוס' ה"לש. ו. ויחידות סמוכין לאהלים כדי שלא יחופו בהם בני אדם. מוס' ה"לש. ז. על פלוגתא דר' אליעזר ורבנן. מוס' ה"לש. ח. לרשות הרבים. מוס' ה"לש. ט. לרבנן דכרמלית היא. רשנ"א. י. כדפרישות שוהי ויחידות אצל אהלים. מוס' ה"לש. יא. שרינו מחולק מאלו דכאמרין בסמוך (ליקמן ז). רשנ"א. יב. הכמים. מוס' ה"לש. יג. וכמו שפירשי' ויל (בד"ה לא עירבו). רשנ"א. יד. פירש רש"י ו"ל לעיל ז. לשון יער וכרמל (ישעיה י') שאינו הילוך תדיר לרבים, ואחרים פירשו (נפסי"מ להבנים על מתני', וכן צ"ח הר"ן על ה"י"ק) שחיא בארמלית כאשה שולך בעלה למדינת הים שאינה לא פנויה ולא בעולה כך זה אינו לא רשות היחיד ולא רשות הרבים. [אבל]. מיטע"א. יז. בתוס' ה"לש' ורענ"א חלמ' מלא".

רב נסים גאון

מתקוף לה רב פפא הניחא לרבנן דאמרי צדיי רשות הרבים לאו כרשות הרבים דאמו, אלא ל"י אליעזר דאמר כרשות הרבים דאמו מאי איכא למימר. (ופלוגתאן דר' אליעזר ורבנן במסכת עירובין בפרק כל גגות העיר [דף צד] תנן דחצן שנפרצה לרה"י המכניס מתוכה לרה"י או מרה"י לתוכה חייב בדברי ר' אליעזר והכמים אומרים מתוכה

^[1] לשהבת, דה"י ורה"ר כרמלית ומקום פטור. פשיטא היא זו בהיריאת וגם פירשוהו הראשונים ממני. איזו היא רה"י יחרין עמוק י' טפחים ורחב ד', וכן גדר גבוה י' ורחב ד' זו היא רה"י גמורה, זו היא למעוטי הא דתני' ר' יהודה מי שיש לו ב' בתים בשני צדי רה"ר

עין משפט
גד מצוה

ו:

דכל גגות (עירובין 5ה). דקתני התם ועוד אמר רבי יהודה מערבין למצוי המפולש וי"ל דמתני' איכא לפרושי דמערבין בצורת הפתח וקסבר מחילות דלורייתא א"נ ה"א דמתני' איירי במצוי המפולש לרה"ר אבל אין ר"ה עוברת לתוכה להכי מייתי דברייתא דיתר על כן דאפי'

רה"ר (גמורה) עוברת זה מטלטלין ע"י לחי או קורה משום דשמי מחילות דלורייתא ואע"ג דצפ"ק דעירובין (דף י.) אמתני' דהרשב מי' אמות ימעט משמע דלכל היותר לא המיר רבי יהודה^(א) אלא עד י"ג אמה ושלש ^(ב)היינו מדרבנן אבל מדאורייתא אפי' כרוצב י"ז אמות מטלטלין דאית ליה ב' מחילות דלורייתא דע"כ י"ל דרבי יהודה איירי ברה"ר גמורה שבזקעין שם רבים כדמוכח בצפ"ק דעירובין (דף ו: ושם) גבי כ"ד מערבין רה"ר ושם פירשמי' וא"ס והא מדקתני סיפא דמנזאות המפולשין הוו רה"ר שמעי'

ספיר לאפוקי מדר' יהודה דאית ליה ב' מחילות דלורייתא דלדידיה מנזאו' המפולשות לא הוו רה"ר כיון דאיכא שמי מחילות וי"ל דמסיפא לא הוה שמעינן לאפוקי מדר' יהודה דה"א טעמא דרבי יהודה משום דקסבר למי וקורה משום מחילה דאיכא מאן דסבר הכי בצפ"ק דעירובין (דף טו:) להכי אִלטרינן למתני' זו היא רה"י גמורה (ב)למעוטי דר' יהודה דלא הוי רה"י דלמי וקורה לא חשיב מחילה: **ואמאי** קרי ליה גמורה בו' מהו דתיבא. אומר ר"י לשון

גמורה אדרבה איפכא מסתברא זו היא רה"י גמורה אבל זו^(א) אינה רה"י גמורה^(ב) אבל היא רה"י קטל' ורש"י ישנה דיוחק (א) לפי הגמרא: **באן** בזמן שישראל שרויין במדבר. משמע קתא דאינה ר"ה אלא א"כ מניינן שם ^(ב)ששים רבוא כמו במדבר: **בשונג** חייב חטאת **פשיטא**. כיון דאשמעינן דהאי הוי רה"י והאי הוי ר"ה פשיטא דהמוציא מזה לזה בשונג חייב חטאת:

הא קמ"ל ברב בו'. מכאן מדקדק ר"י דלא קתני איסי אינו חייב על אחת מהן אלא אסקילה אבל חטאת חייב על כולם דאי קאי אחטאת א"כ כי פריך בשונג חייב חטאת פשיטא הו"ל לשנויי הא קמ"ל כרב דהא דמשיני במזיד ענוש כרת ונסקל איצטריכא ליה לא משני מידי ומעיקרא ודאי לא היה ידע דמיירי בסקילה מדפרין מדר' יוחנן דמיירי בחטאת והיינו משום דאינו חייב אלא אחת לא מצי לאוקמי בסקילה דאטו במאי קטלי קטלינן ליה אבל כי קמפרש דאינו חייב על אחת מהן קאמר איסי אז ידע שפיר דלא איירי איסי אלא בסקילה דלא פליג אמתני' דכלל גדול

(לקמן עג:) דקתני מניינא למימר דחייב על כל אחת ואחת ואחי שפיר הא דבריש פרק כלל גדול (עס טט.) קאמר ארבי יוחנן דאמר שאס עשאן כולם בהעלם אחת חייב כו' ידיע לה לשנת במאי ומפרש ידיע לה לתחומים ואליבא דר"ע ולא מצי למימר ידיע לה דבאיסי דהא אכולהו חייב חטאת וכן פירש בקונטרס^(א) ולקמן בריש הזורק (דף טו:) מייתי לדאיסי לענין סקילה^(ב) ולא מישתמיט בשום מקום לאתויי לענין חטאת והא דאמרין לקמן בריש פרק בתרא (דף קנד.) לרמי בר חמא דילמא הכי קאמר כל שחייבין על שגגתו חטאת חייבים על זדונו סקילה אומר ריב"א דאליבא דרמי בר חמא אחיא ההיא ברייתא דלא כאסי דלאסי איכא דוכתא דחייב חטאת ולא סקילה^(ב):

ואמר רבי יוחנן **שאם עשאן בואם בהעלם אחת בו'**. אין נריך לפרש דפרין דמסתמא לא פליג איסי עליה^(א) אלא מדברי איסי נמי יש לדקדק כן מדקתני מניינא כדדייק לקמן בכלל גדול (דף עג: ו^(ב): לא

יציאות השבת פרק ראשון שבת

לחי מכאן ולחי מכאן. בשמי פאות של אחד מן הצחים להיכר בעלמא דקסבר רבי יהודה ב' מחילות הוו רה"י מדלורייתא והא איכא שמי מחילות מעלייתא מחילות של ב' צמים: **מהו דסימא כי פליגי רבנן** עליה דר' יהודה. דברייתא ואמרי אין מערבין רה"ר בכך למהוי

רה"י ה"מ לטלטל שיהא מותר לטלטל בתוכה כדקתני אין מערבין רה"ר בכך דגזור זה משום דמיי לרה"ר: **אזל** לזרוק. שהזרק מרה"ר לתוכה מודו ליה דחייב דשמי מחילות דלורי"י ושם רה"י עליה: **קמ"ל** גמורה. כלומר זו היא שנגמרו מניין מחילות שלה שיש לה מחילות מכל דא כגון חריץ וכן גדר דאמרין מד' דדדין גוד אסיק פני המחילה על ראשו ונמלא ראשו מווקע מד' דדדין וחללו ד' אבל דרבי יהודה לא נגמרו מחילות שלה למניין ולאו רה"י היא כלל: **מפסקא**. לפסי ציראות בפרק ב' דעירובין^(א) דהקילו חכמים משום עולי רגלים צבור צר"ה והצור עצמה רה"י שהיא עמוקה י' ורחבה ד' והממלא מתוכה ומניח על שפתה חייב והקילו חכמים לעשות ד' פסין וצניינה י' אמות דהוי חללו רה"י

למלאות מן הצור וקאמר ר' יהודה אס היטה דרך רה"ר מפסקתן יסקלנה מצניינה דאמו רבים ומצבלי מחילתא. והסמ' רמין דרבי יהודה אדרבי יהודה דלעיל דאמר נושא ונותן בצלמע דלא אמו רבים ומצבלין מחילות ורבנן אדרבנן ומשנינן לה: **אינו צריך**. והיינו דקתני זו היא רה"ר אבל הילוך דרבים לצין הפסים לא הוי רה"ר הואיל ואיכא שם ד' מחילות: **ומאי גמורה**. הכא ליכא למימר מהו דתימא דלעיל דעיקר עשייתן משום לטלטל בתוכו וקאמרי רבנן אינו צריך דרשות היחיד היא אפילו לטלטל וכ"ש דהזורק לתוכה מרה"ר חייב: **זומן** שהיו ישראל במדבר. חשיבא רה"ר: **זומן** הוא. אינו מקום הילוך לרבים דהולכי מדברות לא שכיחי: **חייב חטאת**

פשיטא. כיון דתנא חדא רה"י וחדא רה"ר ניתני סתמא ואס הוציא והכניס חייב ואנא ידענא דשגגתו חטאת דהא שבת זדונו כרת הוא: **הא נמי פשיטא**. דבהתראה סקילה ממקושה: **מגילה ספרים**. שהסמיורה מפני שלא ניתנה ליכתוב וכששומעין דברי יחיד חדשים שאינן נשנין צב"ה וכותבין אותן שלא ישתכחו מסמירין את המגילה: **אינו חייב אלא אחס**. השתא משמע אס עשאן בהעלם אחד שלא נודע לו בין כל אחת ואחת שחטא אינו חייב אלא אחת דכל חילול דשבת גוף אחד של עבירה הוא: **מנינא למה** לי. ליתני אבות מלאכות הזורע והחורש כו' למה לי לאשמעי' מניינא הא מני להו ואויל: **חייב על כל אחס ואחס**. ובה להודיענו סכום החטאות שאדם חייב באיסורי שבת בהעלם אחד ואשמעינן מ' חסר אחת הן ותו לא שאפי' עשה תולדותיהן עמהן אינו מביא על התולדה היכא דעשאה עס אביה דה"ל כעושה וחוזר ועושה דכול' חדא עבירה היא: **אינו חייב על אחס מהן**. אחת יש בהן שאינו חייב עליה מיתה ולא פי' (רבי) איזו היא ואשמעי' תנא דמתנית' דקתני נסקל דהא הולאה והכנסה מהנך דלא מספקן היא דעל זו לא אמר איסי בן יהודה: **צימום החמה**. שאין זה זרעים: **רה"י לשבת**. דהא לאו הילוך לרבים הוא שאין רבים מסתלקין מן המסילה לילך בשדה:

ויה"ר לטומאה. וספקו טהור דהא לאו מקום סמירה הוא שיש בני אדם נכנסים לה. דספק טומאה לטמא מסוטה גמריין לה והתם סמירה כתיב וגסמרה והיא נטומאה^(א) דבמקום סמירה טמאה היא לבעלה מספק ומכאן אתא דן לשרץ^(ב): **צימום הגשמים**. שהיא זרועה אין אדם נכנס לה: **לעולם כרמלים הויא**. והזורק מרה"ר לתוכה אינו חייב:

^(א)כגון

מסורת הש"ס

(א) עירובין (כ. כב.) ט. לקמן (א) לקמן טט. ע. עג: (א) ד' כ"ב קנב: טהרות פ"ומ"י. ט) נטעיות א"י לנך ולנך. (א) דף ח' א. (א) עירובין (כב.). (א) (נמדבר הן, ט) (פסוטה כה.) י' בדה"י וכו' מילא.

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ואמאי וכו' ורש"י שנה דיוחק (לפי הגמלא) תלמי' וי"ב ס"א לפירוש גמורה:

גליון הש"ס

גמ' דאמר רב מצאני מבילת סתרי' בי ר"ח. דכ"מ צב ע"א: תוס' ד"ה יתר היינו שרבנן. ולא וכוני להנין הא מה דקתני וטמן למי כו' וטשא וטמן היינו אף מדרבנן דמלאורי' ל"א ללמי דהא סבר ב' מחילות דלורייתא: תוס' ד"ה כאן בו' ששים רבוא בו'. עי' עירובין י' ע"א מודה כ"ל:

רבינו הגנאל

עושה לחי מכאן וכו', זה אינו רה"י לא לזרוק וכ"ש לטלטל. סרטיא ופטיאי וטבאות המפולשות זו היא רה"ר גמורה למעוטי הא דר' יהודה, דתנן בעירובין בפסי ביראות י' יהודה אומר אם היתה דרך הרבים מפסקת יסקלנה לצדיקין. קמ"ל דאע"י דלא סיקלא אינה כרה"ר. אמר ר' יהודה (ו)הוציא מרה"י זה לה"ר זה בשונג חייב חטאת, במזיד בלא התראה ענוש כרת. בהתראה נסקל. פשיטא לא נצרכה אלא להא דאמר רב מצאנו מגילת סתרים כי י' חייא, וכתוב בה איסי בן יהודה אומר אבות מלאכות ארבעים חסר אחת אינו חייב על אחת מהן, נמצא חיוב על אחת בפני עצמה בספק וחלוטי המוציא מרשות לרשות דלא מספקא חיובא, דתני בהדאי בשונג חייב חטאת במזיד חייב כרת ונסקל. הא דתנן בטהרות פ"י הבקעה בימות החמה רה"י לשבת ומטלטלין בה, רה"ר לטומאה, וקיימאן ספק טומאה ברה"ר טהור, בימות הגשמים שמלאה מים ואין אדם נכנס לתוכה רה"י לזה ולזה. משני עולא לעולם הבקעה כרמלית היא, והא דתנן רה"י כלומר אינה רה"ר. רב אשי